

על שלושה קווים הפיסוק עומד

מקף

המקף קצה, אין רווח לפניו ואחריו, ומקומו המקובל בדפוסים בגובה השורה, למשל: שיתופי־פעולה. שמים מקף בעיקר בצירופים בעלי תחיליות דוגמת אי־ודאות, דו־משמעות, בין־לאומי, ויש המשתמשים בו גם לצירופים אחרים, כגון כתבי־יד, יום־יום. שמים מקף ברצף שיש בו שני סוגי גופנים, כגון אותיות ומספרים: הכנס ה־15, המאה ה־12. יש המשתמשים במקף בשמות המורכבים משתי תיבות, כגון בתי־אל, בן־יהודה, תל־אביב.

קו מפריד

הקו המפריד ארוך, יש רווח לפניו ואחריו, ומקומו באמצע השורה, למשל: שיתופי פעולה – סיכוי או סיכון. הקו המפריד משמש לציון הפרדה יתרה בין חלקים במשפט או בכותרות; לעיתים הוא בא במקום פסיק, לעיתים במקום נקודתיים, לעיתים במקום סוגריים.

קו טווח

קו הטווח כקו המפריד, אך אין נוהגים לשים רווחים לפניו ואחריו. תפקידו לציון טווח ("עד") בין מספרים (בספרות או באותיות) או בין מקומות וכיו"ב. למשל: סעיפים ג-ח בשנים תשמ"ח-תשנ"ג עמ' 46-53 בשעה 16.00-18.00 קו חיפה-ירושלים; ערכים שלל-שתת

הערה: טווח של מספרים ברצף של כתיבה עברית נכתב מימין לשמאל. למשל:

פרקים 5-12 [ולא 12-5]

בשנים 1858-1922